

Stephen
Clarke

Už zase
skáču přes
Merde!

Ani tuto sezónu
se bez této knížky
neobejdete!

Stephen Clarke

**Už zase
skáču přes
Merde!**

PLUS

Přeložil Richard Podaný

Stephen Clarke, Merde Actually
Copyright © Stephen Clarke, 2005
Translation © Richard Podaný, 2008
Illustrations © Jakub Požár, 2008

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-02127-0

„Všechno je nejlepší v nejlepším z možných světů.“

Voltaire, Candide

„Peklo, to jsou ti druzí.“

Sartre, S vyloučením veřejnosti

„Pro mě jednou toho Voltaira, pane vrchní.“

Paul West, Už zase skáču přes MERDE!

Autor by rád poděkoval všem, kdo jakkoli – a lhostejno zda záměrně, anebo nevědomky – přispěli k úspěchu jeho podnikání s cyklem MERDE, především pak těm, kdo mu vyhrožovali fyzickým násilím, pokud jim takto nepoděkuje.

Aniž bych je řadil podle stupně násilnosti hrozeb, jsou to: E, L, S, SL, K, K, K, C, LF, SW, AB, CW, EC, B, NH, NB, PF, DL, MTL, VC, BG, IA, AS, ER, LR, CD, JL+V, JR+J, IM, BS, CW, LG, SR, G, M, P, C+P, Y, SM, MB, JR, JS, AZ, S, V, V, F, C, BP, JR, SC, AB, BE, EB, SF, L, N, DC, MD, AP a GC.

Pokud jsem zrovna vás vynechal, je mi to fakt líto. Ozvěte se, pošlu vám knížku a s ní patoliznou omluvu.

Sex na venkově

1

Ztvrkli jsme s Florence čtyřicet kilometrů jižně od Limoges, v kraji Corrèze, téměř přesně uprostřed Francie. Kdybyste na mapu téhle země přibili kolíky chlapa s roztaženými končetinami, ve stylu Leonarda da Vinci, takže by měl pravou ruku v Bretani, levou ve Štrasburku a nohy v Biarritzu a v Monaku, tak Corrèze by byl přesně ten flíček, kde by si cvrnknul do kalhot.

Florencina matka má v Corrèze venkovský dům. Chtěli jsme se tam jenom stavit na oběd a pak honem jet dál a dva týdny se poflakovat po jihozápadní Francii.

Jenže to nešlo tak docela podle plánu, takže jsme se brzy pekli na slunci před čerstvě fuknutým autem. A když jsme už asi deset minut čekali na policii nebo odtahováka, položila mi Florence hlavu do klína a vyřkla ta osudná slova.

„Mám dojem, že budeme muset u mámy pár dnů zůstat.“

To ještě samozřejmě nemohla vědět, že se její matku pokusím zabít. Ani já to nevěděl. Chodili jsme spolu stěží dva měsíce – a pokud by se někdo zajímal o můj názor v téhle věci, řekl bych mu, že snaha zamordovat maminku své čerstvé přítelkyně není nejlepší základ pro úspěšný partnerský vztah.

Ostatně to nebyla vůbec moje vina. Může za to ten francouzský řidič.

„Connasse!“ zařval.

Francouzské nadávky jsou tak báječně gramatické, napadlo mě. I v zápalu slovní přestřelky musíte mít na paměti, že výraz pro idiota, „connard“, je třeba opatřit odpovídající ženskou koncovkou.

Ale bylo to od něj naprosto nefér. To já jsem šoféroval, ne Florence. Řval na ni jen proto, že ji měl blíž než mě. A to on zrovna vyrobil v zadních dveřích zbrusu nové káry Florencina táty promáčklinu velkou jako po dopadu menšího asteroidu, takže chyběla jen mikrosekunda, aby udělal podobnou promáčklinu do Florence samotné.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se jí anglicky.

„Oui.“ Vždycky mi odpovídala francouzsky. „Et toi, Paul?“

„Jo, ale asi půjdu a narvu tomu volovi ty značkový tmavý brejle do nosu.“

„Ne, to nesmíš, jsi Angličan. Musíš ukázat flegmónu.“

„Flegmónu?“ Co je tohle za inovaci? To si Francouzi myslí, že my Britové se uklidňujeme vylučováním hnisu? Asi viděli moc céčkových hororů na videu.

„Ano, jste přece flegmatici. Máte chladnou krev.“

Aha, pojetí Angličana coby plaza, tak to už jsme na známější půdě.

„Stejně bych to radši zkusil s těma brejlema, jak hluboko se dostanou.“

Vystoupil jsem z papínkova Renaultu Vel Satis v barvě pruské modři a rychle jsem se osahal, jestli jsou všechny končetiny, kde mají být. V pořádku, auta jela dost pomalu, takže se mi nestalo dohromady nic, jen jsem měl ztuhlou šíji a nejasnou chuť někomu jednu ubalit. Došel jsem k červenému asijskému vozu s pohonem na všechna čtyři kola, který do nás vrazil. Nepraskly mu dokonce ani reflektory.

Za volantem seděl blondák s vlasy jako pochcaná sláma, takový ten teenager po čtyřicítce, a na očích měl páskové brýle tmavé tak, že jsem uvažoval, jestli vůbec vidí oblohu, natož příjíždějící auta. Ten vzor francouzského velkoměstského válečníka se díval, jak jdu k němu, a honem začal hamtat po tlačítku a spouštěl dolů okno, ze kterého na mě hulákal.

„Nejste náhodou slepec?“ zeptal jsem se ho a ukázal jsem na ty brýle. Samozřejmě jsem mu vykal a důvěrnému „toi“ jsem se vyhnul, vždyť jsme nebyli oficiálně představeni.

„Et toi?“ zařval skrz spuštěné okno. Tykání jsem mu odpustil jen na to konto, že je určitě o dobrých dvacet let starší než já. „Říká ti něco la priorité à droite?“

Něco zahuhlal ke své manželce v tričku s límečkem a ke dvěma skejťáckým dětičkám. Všichni se na mě zlostně šklebili. Aby taky ne – tím, že jsem se stal obětí jeho šoférské neschopnosti, jsem jim zpackal časový rozvrh cesty na rodinnou dovolenou. Nejspíš měli v plánu snídat v Burgundsku a poobědvat v Limoges, ale ne nabourat v Corrèze.

„La priorité à droite?“ zopakoval jsem. Nejpitomější, nejnebezpečnější ze zákonů, jaké Západ zná. A ve Francii zákon jasně tvrdí, že auto přijíždějící zprava má přednost. I když si to šinete po čemsi, co vypadá na nejhlavnější silnici široko daleko, pokud na vás ze skryté, maličké odbočky vyletí auto, jehož řidič se neobtěžoval podívat se, jestli někdo nejede, a pobije vám celou rodinu, je to zcela v souladu se zákonem, protože měl přednost zprava. „Na kruhovém objezdu žádná priorité à droite není,“ namítl jsem.

„Na kruhovém objezdu?“ Řidič si poposunul brýle z nosu a rozhlédl se, jako by si až teprve teď všiml velikého, trávou zarostlého ostrůvku hned vedle jeho auta. Také si obhlédl zřetelně kruhovou vozovku vinoucí se kolem ostrůvku a čtyři nebo pět odboček vedoucích do všech stran.

„To je ale merde, tyhle kruhové objezdy,“ zasténal. Vyjádřil tím stanovisko většiny Francouzů, kteří působí dojmem, že nějak nepochopili, k čemu se objezdy staví. Že by proto, aby bylo dost práce pro místní zahradnické firmy? „To je anglická věc, ne?“

„Jasně. Vymysleli jsme je, aby nebylo tolik nehod. Francie má pověst země techniků, tak nás nenapadlo, že vám objezdy budou dělat potíže. Nakonec, umíte dokonce i otevřít ústřice.“ Odvážil jsem se použít žert obsahující to sebevražedně nevyslovitelné slovo „huîtres“, ale byl jsem prostě na koni – a zabralo to.

„Et vous, vous êtes Anglais.“ To se ozvala jeho chlapácká žena, naklonila se ze druhé strany a řvala na mě přes volant. Aspoň že mi vyká. „Vy Angličani ani neumíte jezdit vpravo.“

„Aspoň nějaké vysvětlení – ale co v tom případě váš manžel?“ Sevřela mu rameno a něco mu naléhavým tónem šeptala. Přikývl. Co mu špitla, to mi došlo, až když nastartoval a dal tam zpátečku. Obě auta se od sebe postkoitálně odtrhla jako dva milenci, kteří se

k sobě na chvíli přilepili kůži. Pak se to červené pěkně otočilo a zmizelo tam, odkud přijelo.

Když se řítilo pryč, uložil jsem si do paměti poznávací značku a taky, i když zcela zbytečně, tváře dvou dlouhovlasých kluků, kteří se na mě culili ze zadního okna. Papínek se právě stal společenským vyvrhelem a hrdinou jejich rodinné road movie. Ty mají Francouzi moc rádi. Říkají jim „les ród muvi“.

„Co jsi mu řekl?“ chtěla vědět Florence.

„Nic moc urážlivého. Asi si myslí, že když jsem Angličan, nebudu vědět, jak ho nahlásit.“

„Asi, a kromě toho takhle po obědě měl nejspíš místo půlky krve alkohol,“ dodala.

Přešel jsem k boku auta a obdivoval šrám. Ohavná, červenomodrá modřina, nebylo by to nic moc vážného, ovšem nebýt toho, že náraz prohnul karoserii těsně nad zadním kolem tak, až prorvala pneumatiku, která se právě sípavě loučila se svým krátkým, ale dramatickým životem.

Kolo nemůžu vyměnit, prostě se k němu nedostanu. Budeme si muset zavolat odtahovku.

Dotlačili jsme auto ke krajnici, šli jsme si sednout do vysoké trávy a rozhlíželi jsme se po lánu slunečnic, který se táhl stovky metrů daleko. V životě jsem neviděl tolik slunečnic najednou. Podle mých představ správná slunečnice roste jako vlk samotář a hrdě drží stráž nad zahrádkou u předměstského domku. Zdejší husté řady skoro dvoumetrových květin ale spíš vypadaly, jako když se na Zemi vydila invazní armáda vycmrdlých zelených mimozemšťanů.

„Vážně ti nic není?“ ujišťoval jsem se. „Nepraštila ses do hlavy nebo tak něco?“

„Ne. Ale mohl bys mi namasírovat krk.“ Florence se na mě zářivě usmála a přejela si prstem od ucha až k holému, hladkému rameni vykukujícímu z trička. Když jsme spolu poprvé spali, ohromilo mě, jak neuvěřitelně hladkou má kůži, jako kdyby strávila dětství v kukle plné kokosového mléka. Florence je poloviční Indka, její otec je Tamil ze sopečného francouzského ostrova Réunion nedaleko Madagaskaru, a její tělo je dokonalým spojením francouzské elegance a indické pružnosti.

Odsunula ramínko podprsenky kousek stranou a přitiskla si prsty na sval hned za klíční kostí. „A budeš mi muset dát pusu, někde...“

tady.“ Lehce zasténala, našla citlivé místečko a protočila očička. To všechno znělo náramně slibně. Ovšem až na to její oznámení, že budeme muset zůstat u její maminky.

Asi za půl hodiny dorazil *garagiste*. Když se doslechl, že nehodu způsobilo pařížské auto (tedy vůz, jehož espézetka končí dvojcíslím 75), se sadistickým potěšením sepsal od oleje pokecané prohlášení, v němž potvrdil, že my jsme byli v právu a že ten druhý řidič v rozporu se zákonem ujel z místa činu.

Kromě toho za nás utrousil jedno dvě vlídná slova ke dvěma místním četníkům, kteří přijeli nehodu vyšetřit. Měli na sobě těsné kalhoty a starosvětsky vyhlížející čapky se štítkem a tvářili se zdeptaně. Byla první červencová sobota, den, kdy skrz jejich kraj táhne k jihu valná část obyvatelstva Francie a ještě k tomu početná stáda turistů z ciziny. V autech sedí nachmelení, přehřátí, netrpěliví, bloudící šoféři, kterým lezou na nervy blinkající děti a hroutící se zavazadla a zvonící mobily, jsou jich miliony, řítí se po dálnicích a způsobí v příštích dvou dnech víc nehod, než kolik se jich tu stalo za poslední půlrok. Takže když ti dva mladí četníci zjistili, že jde o prostý případ auta lehce nabouraného řidičem, který pak ujel, jen si vše zběžně poznamenali a hned zase ve své modré dodávce vyšuměli.

Náš příjezd *chez Maman* byl poněkud zklamáním, i když myslím, že v omláceném oranžovém odtahováku tu ještě dceru nikdy přijíždět neviděli.

Florence otevřela bíle natřená vrátka a vešli jsme do liduprázdné zahrady. Vpravo od nás byl přerostlý trávník a několik starých ovocných stromů. Všiml jsem si ptáků, kteří nadšeně odobávali obrovité, jasně červené třešně. Přímo před námi stála velikánská kamenná stodola, která měla podél celého okraje lesklé břidlicové střechy fousy z mechu. Vlevo od nás byl dům, jednopatrová stavba z kamene mléčně béžové barvy, jakou mívá uzrálý sýr Saint Nectaire. Okenice byly natřené břidlicově šedě, aby ladily se střechou, a byly všechny zavřené, zrovna tak jako vchodové dveře.

„Drží siestu,“ zašeptala Florence. „Počkáme, až vstanou.“

Tady měl jeden opravdu pocit, že je až uprostřed kontinentální masy. Sem tam zavanul vítr, ale většinou vzduch držel jako přibitý a miho-

tal se a tetelil na sluníčku. Listí a nižší větve třešně neposkytovaly dost stínu, a tak jsme si zašli do stodoly pro slunečník.

To, že jsme najednou mimo dohled, mi vnuklo nápad.

Florence mi četla myšlenky.

I když asi jí v té telepatii krapet pomohlo, že jsem ji chytil kolem pasu a přitiskl jsem jí obličej do výstřihu.

Vykroučila se mi. „Ne, Paule, to není dobrý nápad. Podívej. Jsou tu jenom haldy dříví a hliněná podlaha. Ce n'est pas pratique.“ Nemáte

taky dojem, že některé holky všechno berou najednou až moc prakticky, jen co je poblíž jejich matka? „Vezmi ten slunečník,“ řekla mi.

„Já přinesu plážovou osušku, ať můžeme ležet na trávě.“ Vykročila k sluncem zalitým dveřím, pak se ale zarazila a ucedila nadávku.

„Co se stalo?“ chtěl jsem vědět.

„Nechali jsme kufry v autě.“

„A merde.“

2

Než jsme stačili najít automechanikovo číslo, vysvětlit mu přes hluk na místě další nehody, co se stalo, a dozvědět se od něj, že naše auto je bezpečně pod zámkem u něj na dvoře, ale že tam rozhodně nehodlá jezdit a zase to odmykat, jen aby z něj vyndal nějaké kufry, začala cosi v domě jevit známky života.

Do zahrady se vyřítíl malý kluk s kaštanovými vlasy a v modrých plavkách. Uviděl nás, jak ležíme pod slunečníkem.

„Flo!“ vypískl.

„To je můj synovec,“ vysvětlila Florence. „Syn mé sestry. Jmenuje se Semen.“ Řekl jsem si, že tady na venkově dávají dětem fakt dost zvláštní jména.

Kluk sebou praštil k nám do trávy, aby svou tetu objal. U toho si mě ale stihl podezřívavě prohlížet. „Je malej,“ prohlásil.

„Semen!“ Florence na něj sykla, jako kdyby se nešetrně dotkl nějaké méj neskutečně odporné tělesné vady. V tu chvíli jsem na to moc nemyslel. Měřím metr osmdesát pět a žádné mindráky s výškou mě netrápí. A na sobě jsem měl plandavé šortky, takže jiných potenciálních nedostatků méj konstituce se ten komentář týkat nemohl.

„Bonjour. Je suis Paul.“ Napřáhl jsem k prckovi ruku. Jeho podezření okamžitě prudce zesílilo.

„On mi nechce dát pusu?“ zeptal se kluk Florence.

„Je Angličan,“ odpověděla.

Tím se ovšem vysvětlilo, proč jsem tak divný, a klučina – který, jak mi mezitím díky zkušenostem s francouzskou výslovností došlo, se jmenoval Simon – obešel tetu a políbil mě na obě tváře.

„Ale je malej, no ne?“ špítl ke Florence.

Varovně mlaskla. „Kde je babička?“

„Eště tluče špačky.“

„Je tu Michel?“ zeptala se Florence. Michel byl její starší bratr, o kterém jsem už něco slyšel, ale ještě mě s ním neseznámila.

„Oui. Ale ten snad nevstane *nikdy*.“

Zašli jsme do kuchyně, dát si něco k pití. Malý Simon poskakoval kolem Florence jako štěně, které dva dny zapomněli venčit. Ale pořád mě u toho po očku pozoroval, jako kdybych se mu chystal ukrást jeho oblíbenou hračku. Zřejmě mu na mě něco dál vadilo.

Po tom ubíjejícím parnu na zahradě byl chlad v kuchyni moc příjemný. Velikánské čtvercové dlaždice na podlaze na dotyk studily. Odšrouboval jsem uzávěr z podsadité láhve Kanterbräu a jedním blaženým douškem jsem do sebe pivo obrátil. Úplně jsem s pozitivem cítil, jak se mi na zátylku kondenzuje pot.

Takže to byl trošinku otřes, když jsem si sedl k dlouhému jídelnímu stolu a zlomil si obě kolena.

„Aha, vidíš, to jsem ti měla říct,“ vzpomněla si Florence. „Dávej pozor, až si budeš sedat.“

Zase jsem vstal (a zjistil, že kolena nejsou zlámaná, jen promáčknutá jako auto) a prohlédl jsem si stůl.

Byl asi tak tři metry dlouhý, vyrobený z tmavého dřeva, a působil dojmem, že je normálně vysoký. Ale pod jeho poškrábanou deskou byly hluboké zásuvky, které užíraly z místa pro nohy, takže u oběda tu mohl pohodlně sedět leda tak trpaslík vycvičený na hadího muže.

„To je tradiční jídelní stůl z Corrèze,“ vykládala Florence. „Výrobil ho už můj pradědeček, když tenhle dům koupil.“

„Pradědeček neměl nohy?“

„Měl. Ale už nemáme původní židle. Byly hodně nízké.“

„No a nešlo by zkrátit nohy těmhle židlím?“ Pantomimicky jsem tu amputaci znázornil. „Anebo o kus prodloužit nohy stolu?“

„Kdepak, to by maminka neschválila.“

Malý Simon se najednou zase přilípl k Florence jako klíště.

„On nám chce uříznout židle?“ zeptal se zděšeně.

„Ale ne, ne,“ konejšila ho Florence. „To bude dobré, Paule. Brzy se naučíš jíst s nohama otočenýma do strany.“

„Ma chérie!“

Do kuchyně vtrhla nějaká ženština. Na sobě měla hnědý kaftan, kvůli kterému nebylo poznat, jestli je hubená jako slunečník, anebo tělnatá jako ten stůl. Vrhla se po Florence a dala jí po mlaskavé puse na každou tvář. Když se k sobě přimáčkly, všiml jsem si, že Madame Flo starší je pěkně tvarovaná, ovšemže takovým tím uvolněným způsobem padesátiletých žen.

„Maman, je te présente Paul.“

Maman se na mě podívala. Vstal jsem a usmál jsem se s právě tak nefalšovaně vděčným výrazem, jaký by měl každý chlapec mít v záloze pro ženu, z jejíhož lůna vzešla jeho milenka.

Vřele mi úsměv oplátila a pak mi cloumala ramenem, dokud si mě nesnížila dost, aby mě mohla políbit. Usilovně jsem se snažil nevšímat si toho, že objemná ňadra potenciální tchyně mě pleskají někam do žeber.

„Enchanté, Madame. Vous allez bien?“

„Říkej mi Brigitte,“ povýšila mě okamžitě do tykacího stavu. „Qu’il est mignon!“ zasmála se a znovu mě políbila na tvář. Věděl jsem, že mignon znamená roztomilý. I když tímhle výrazem se dá ohodnotit i roztomilost morčete.

Brigitte byla malá a elegantní jako její dcera, ale indického na ní nebylo zhola nic. Vlasy měla sytě rezavé – právě v té barvě, jaká je výsledkem toho, když si černovlasé ženy vlasy nabarví, aby zakryly šediny. Sestřižené je měla do rozměrného mikáda. A kůži velice světlou. Ale měla Florencin veselý úsměv a čtverácké oči, a vyzářovalaz ní jakási univerzální láska k lidstvu.

A nemyslím, že by to měl na svědomí jenom Prozac.

Obšťastnili jsme se navzájem velmi zhuštěnými životopisy. Ona pracuje v jednom městě u Tours jako *institutrice*, učitelka na základní škole. Já jsem, či vbrzku budu, hrdý majitel anglické čajovny.

„Ah oui, Maman,“ přerušila nás Florence. „Odešla jsem z práce, budu dělat v tom *salon de thé*.“

„Cože?“

Najednou už jsem až tak mignon nebyl. Bylo mi jasné, že z neškodně exotického přítele jsem rázem zmutoval ve škodlivý vliv, který přemluvil její nebohou dcerku, aby se vzdala zajištěného místečka. Univerzální láska byla fuč a nahradil ji nefalšovaný nesouhlas.

„Oui, Maman, mon boulot me faisait chier.“ V doslovném překladu to znamená, že Florence její práce „dělala srát“, jako kdyby ideálním stavem při kancelářské práci byla zácpa.

Vysvětlila, že u nich ve firmě lidem vnucují „plan social“, tedy nabízejí každému, kdo odejde, roční plat nebo předčasný důchod. I když francouzská ekonomika zpomaluje, tady zaměstnance málokdy vyhazují na smeták. A tak ona tu nabídku vzala a začala se mnou zakládat čajovnu.

„A co v tom *salon de thé* budeš dělat? Servírku? Kvůli tomu jsi studovala účetnictví?“ V tu chvíli mi Brigitte věnovala malátný úsměv, jako by chtěla naznačit, že určitě netvrdí, že by pro individua mého typu byla její dcera až moc dobrá. I když to rozhodně naznačovala.

„Je to malý podnik, Maman. Budeme dělat všechno. Víš, Paul dělal šéfa marketingu v jedné velké firmě, ale pak odešel a chce si založit vlastní čajovnu.“

Brigitte se opřela o krbovou římsu z nablýskané břidlice a prohlížela si mě: neoholený cizák v tričku, na nohou vyšisované žabky s britskou vlajkou. Nevypadal jsem na šéfa čehokoli, leda snad tak party plážových somráků.

„A to byla francouzská firma?“

„Ano, a předtím dělal v anglické firmě,“ dodala Florence.

„Hmm.“ Brigitte to kdovíproč poněkud uklidnilo. „V Londýně?“

„Ano, Maman, v Londýně.“

„Prý to je nejdražší město na světě.“

„To je, ale naštěstí tomu odpovídají i platy,“ řekl jsem a vyšponoval jsem se do své plné výšky, takže jsem si div nerozbil lebku o krový. Maman došla k ledničce stojící v rohu kuchyně a vzala odtamtud velikánskou sklenici plnou růžové pěny.

„Nedáš si trochu jahodového džusu?“ nabídla.

„Jahodového džusu?“

„Ano, máme jahod tolik, že nevíme, co s nimi. Rozmixuju je, přidám trochu vody a cukru a citronové šťávy – a voilà.“

„Mmm, to bude určitě *délicieux*,“ prohlásil jsem s utkvělou myš-

lenkou, že ta tekutina nejvíc ze všeho připomíná rozmačkaný ovčí mozek.

Posadili jsme se ke stolu, kolena jsme zkroutili ke straně, a pak jsme pili z plných sklenek ten růžový napěněný šlem, který se člověku lepil mezi zuby. U stolu se pohodlně sedělo jenom malému Simonovi. My ostatní tři jsme připomínali Sněhurky skrčené u stolu v trpasličí chaloupce.

„No a kde teda ten *salon de thé* bude?“ zeptala se Brigitte, tónem už jen zcela mírně agresivním.

„Kousek od Champs-Elyseés,“ odpověděl jsem.

„Tam je určitě strašně drahý nájem.“

„Vyjednal jsem slušnou cenu.“

„Kdy otevíráte?“

„Na *rentrée*, prvního září.“

„Ano, Maman, a Nicolas nám kreslil plány. Pamatuješ se na Nicolase?“

„Oui, Nicolas byl moc milý!“ Brigitte to doprovodila dojatým vzdychem.

Začalo mi vrtat hlavou, odkud tak důvěrně zná architekta, který nám dohlíží na přestavbu čajovny. Florence mi řekla, že to je mladý architekt a udělá nám slušnou cenu – takzvanou *prix d'ami* –, protože „je to kluk, se kterým jsem chodila do školy“. Pařížské ženy jsou přímo obklopeny „kluky, se kterými chodily do školy“, protože jen málokterá opustí Paříž kvůli studiu nebo zaměstnání. Klíčová otázka ovšem zní: k čemupak se propracovali, když spolu zahřívali školní lavice? Tenhle Nicolas je docela hezký chlapík, pokud ovšem máte rádi tyhle vyčouhlé, pobledlé umělecké týpky s neomylně dokonalými značkovými obleky a smrtící dávkou sebevědomí.

Bylo docela uklidňující vědět, že máme k ruce dobrého Florencina přítele, který se postará o všechny ty věci, kterých já sám jsem fatálně jazykově neschopen: sežene stavební povolení, udělá rozpočet, nakoupí materiál, stanoví plán práce pro různé stavařské profese. Přesto jsem nemohl dostat z hlavy myšlenky na to, jaké asi milý Nicolas zaujímá místo ve Florencině sexuálním životopisu. Přeci jen je jistý lehký rozdíl mezi tím, když si jako architektka najmete známého, a když dohodíte práci někdejšímu milenci.

Udělal jsem si v duchu poznámku: o víkendu mu musím zavolat a pořádně se ujistit, že hned v pondělí ráno tam naroluje a s sebou

bude mít partu chlapů s perličky, kteří zničí všechny důkazy o tom, že tam ještě nedávno byla prodejna obuvi.

„A byl ten Nicolas hodně velký?“ zajímalo malého Simona.

„Sklapni, Simone,“ usadila ho Brigitte a mě oblažila úsměvem, který měl asi znamenat „toho si nevšímej, takhle blbne vždycky“.

„Vel-kám! Vel-kám!“

To naštěstí nebyl další příspěvek k debatě o velikostech, jen se mě snažil v mém rodném jazyce přivítat Florencin starší bratr Michel, usměvavý chlapík asi tak mého věku a výšky, který se právě cpal dovnitř dveřmi z předsíně.

Stejně jako Florence to byla dokonalá směska francouzské a indické krve: tmavooký elegant s dlouhými končetinami a kůží v barvě bílé kávy. Na rozdíl od sestry měl hodně tělesného ochlupení – zato vlasy mu už plešatěly a on se to snažil maskovat tím, že si je stahoval do krátkého ohonu. Neměl na sobě tričko, takže bylo vidět, že se mu dělá břicho, a šortky měl ještě pomačkanější než já. Vsadil bych se, že v nich spal.

Políbil Florence, pak mi stiskl ruku a se směsí zvědavosti a politování si prohlížel chlapíka, který mu spí se sestrou.

Jedním mávnutím ruky zaplašil nabídku jahodové šťávy a zašel si k lednici pro láhev perlivé vody Badoit. Půlku jí do sebe obrátil a začal zadýchaně supět, protože mu bublinky šly nosem ven.

„Micheli, ta láhev je pro všechny,“ varovala ho Brigitte – a on se zasmál: kluk, který nikdy nemusel moc pozorně poslouchat, co mu rodiče nakazují.

Vylíčili jsme jim s Florence, jakou jsme měli nehodu, načež Brigitte prohlásila, že když tu musíme pár dnů zůstat, aspoň jim pomůžeme. Vypadalo to, že volno v jejím venkovském sídle nebude zrovna volné. V jednom kuse tu hrozilo, že se něco zhroutí, že něco shnije nebo to sežerou škůdci. Ten pocit jsem znal.

Dostal jsem několik možností, čím vyplním svoje první odpoledne v Corrèze. Naneštěstí na seznamu nebyla možnost „zalézt si do pelechu s Florence“. Nabídli mi sklizeň hlávkového salátu, ředkviček, cuket nebo jahod, oškrábávání mechu ze střechy stodoly nebo kopáčské práce.

Už předtím jsem si všiml, že na svahu kousek pod stodolou je veliká, čerstvá jáma.

„Kopete základy na bazén?“ zeptal jsem se.

„Ne, tam bude *fosse septique*,“ vysvětlila Brigitte.

„Co to?“

„Ale však víš, nádrž na... na...“

„Na kakání a čurání,“ zahihňal se Simon.

„Vy tu nemáte žumpu?“ podivil jsem se a už jsem si představoval, jak pravidelně chodím hnojit živé ploty.

„Ale máme, jenže je nemoderní.“

„Nemoderní?“ Co je, loňský typ septiku vyšel z módy?

Florence mi to vysvětlovala a Brigitte ji napjatě poslouchala. Bylo jasné, že senkrubnové téma je jejímu srdci bolestně blízké.

Podle všeho měly žumpy všechny domy ve vesnici, ale ani jedna z nich nebyla „aux normes“ – neodpovídaly soudobému stavebnímu zákonu. Jestli jsem to dobře pochopil, ve Francii můžete svinít okraje všech měst odpornými billboardy a developerskými satelitními městečky, ale je tu nezákonné mít nedostatečně velký septik.

Žumpy v Brigittině vesnici, to byly v zásadě cihlami vyzděné nádrže někde na zahradě, ve kterých tělesné odpady účinně vzkvétaly a kvasily leckdy i po staletí. Jenomže pak přišly moderní pračky a myčky a teď příliš mnoho domů vyvrhuje teplou vodu do škarp podél silnic, takže se krajnice mění v subtropické zahrady, jejichž divoký růst město nezvládá. A starosta konečně sehnal regionální grant na pořízení velikých moderních septiků, které všechnu teplou vodu pojmu.

„A to oni vám tu díru nevybagrují?“ podivil jsem se.

„Maman má strach, aby nepřekopli vodovodní trubky nebo neporušili kořeny ořešáku,“ vysvětlila Florence.

„Pch,“ odfrkl si Michel. „Jenom nechce, aby se jí cizí lidi vrtali v...“

„Micheli!“ Brigitte zrudla, až byla růžová jako její jahodová šťáva.

„Každopádně Maman chce, abysme tu jámu vykopali sami,“ dokončila Florence.

„Mám dojem, že by mi víc sedělo sklízet cukety,“ navrhl jsem se.

„Tak dobře, kopat můžeš zítra,“ kývla Brigitte. „Jenom budeš muset dávat hodně pozor, protože se už každou chvíli můžeme prokopat ke staré žumpě.“

Stručně řečeno, začínalo hrozit, že moje skvělé francouzské prázdniny hned na začátku utonou ve sračkách.

3

Všiml jsem si, že za domem jsou tři čtyři řádky cuket, a odhadl jsem, že je v pohodě očešu tak za pět minut, načež by mi mohla Florence udělat prohlídku domu s výkladem, samozřejmě zakončenou v uzamčené ložnici.

Ještě pořád jsme oba byli v té fázi mileneckého vztahu, kdy lidé cítí neustálou potřebu se jeden druhého dotýkat. A kdykoli se vaše prsty dotknou pokožky toho druhého, okamžitě se začínou uraženě hlásit i jiné části těla, že by chtěly taky. A to rozhodně není ideální doba na pobyt v domě tchně.

Spojení báječně hřejícího sluníčka, bujné vegetace a Florenciných nahých končetin (našla v šatníku bikiny) se postaralo o to, aby se mnou od pasu dolů nebyla kloudná řeč.

Proto mě dost zdeptala informace, že cukety, které mám sklízet, nejsou na onom skrovném záhonku za domem. Nacházejí se deset minut ostré chůze odsud, na druhé straně silnice a kus přes les. A co hůř, Florence nedostala svolení jít tam se mnou, protože musela pomoci s transformací nadúrody třešní v *clafoutis*, což je takový ovocný koláč mamutích rozměrů.

Dali mi starý slamák, který by osel zhnuseně odmítl rozzvýkat, protože je moc jetý, a k tomu titánské holínky, a řekli, ať se nevracím, dokud nenaplním cuketami koš na prádlo.

Čistě pro jistotu, abych věděl, co se po mně chce, Brigitte vyšla z kuchyně a dala mi vzorek.

„Voilà, tohle chci,“ řekla.

„Jasně, cukety,“ souhlasil jsem a duchaplně jsem ukázal na tu cuketu cuketového tvaru a cuketové velikosti.

„Jsou lidi z města, co je nepoznají od okurek.“

„To není můj případ, já dělám v potravinářství už pět let.“

„Jistě, ale pochybuju, že ten čaj děláte z cuket,“ namítla – a spokojená s tím, že mě přeci jen usadila, udělala piruetu a vrátila se do kuchyně. Musím připustit, že už v tu chvíli se mi v hlavě nenápadně začala rodit myšlenka na tchyňovraždu.

Ale koneckonců to bylo docela zábavné, hrát si pár hodin na venkovana.

Kdekoli na jihu Anglie vás město dožene, ať už v podobě terénního vozu, anebo partičky jupíků na horských kolech. Tady ani náhodou. Zeleninová zahrada, to byl sto metrů dlouhý a deset metrů široký pás obdělávané půdy uprostřed středověké pustiny. Ležela na svahu nízkého vršku a působila pod obrovskými, pohupujícími se korunami ořešáků jako sluncem zalitá mýtinka. Dokonce i rezavý vrak opuštěné dodávky vypadal, jako by byl sto let starý. Byla to taková ta starobylá francouzská dodávka vyrobená z vlnitého plechu a teď se v poklidu věnovala biologickému rozkladu zpět do stavu železné rudy. Ze zadního okna jí rostl stromek a místo čelního skla měla hni-jící dřevěné přepravky na zeleninu.

Napil jsem se vody z přinesené láhve a ten kloktavý zvuk byl široko daleko jediným hlukem způsobeným lidskou činností. Mouchy bzučely, ptáci cvrlikali, koruny stromů šuměly, naprosto nikdo se mě nesnažil přejet autem. Nebylo to sice tak radostné jako skočit šipku do Středozevního moře, anebo do postele s Florence, ale strávit odpoledne sám uprostřed Francie nevypadalo ani nijak zle.

I když jsem byl úplně sám, jak jsem tak plnil koš cuketami, připadal jsem si jako člen rodiny. Každý máme svou práci, já obstarávám zeleninu. Tolik jako doma jsem se ve Francii necítil za celých těch deset měsíců, co tu jsem, dokonce ani když jsem se nastěhoval ke Florence, do bytu kousek od hřbitova Père Lachaise, anebo když jsem se poprvé přiučil umění, jak někoho předběhnout a odstrčit a tím se zmocnit místa u stolu v pařížské kavárně. Teď jsem byl jedním z tisícovek Pařížanů, kteří si užívají neškodné dávky rolnického života ve svém sídle na venkově. Připadalo mi to nesmírně uspokojující.

Tak výnosnou zeleninovou zahrádku jsem jaktěživ neviděl: cukety se schovávaly mezi bramborami, rajčaty, fazolemi, lilky, ředkvičkami, červenou řepou (aspoň myslím), mrkví, okurkami, třemi druhy hlávkového salátu, jahodami, malinami, černým rybízem, dokonce tu byla i jedna hrušeň a něco, co vypadalo jako mandloň. A na konci záhonů dokonce rostl i malý fíkovník s pokroucenými, ohebnými větvemi, drobnými, ještě nezralými plody, a falickými listy, jaké všichni známe z obrazů. Ten, kdo vymyslel použití fíkového listu jako krytu genitálií, to fakt trefil: dlouhý středový lalok listu vypadá opravdu jako povislý frantík. I když co se velikosti koulí týče, jsou ty postranní laloky poněkud optimistické.

Jednu věc o fíkovnicích jsem ale nevěděl: když se do listů opírá slu-

níčko, báječně to voní. A vůbec celý ten stromek vydával tak lahodnou fíkovou vůni, že byste si pod něj nejradši sedli a klidně celý ten měsíc počkali, než fíky dost uzrají.

Cukety byly překvapivě pichlavé a rostly otravně nízko nad zemí. Ale jakmile mě začala záda moc bolet, prostě jsem se narovnal a vydrancoval jsem nějaké ovoce.

Byl jsem dost hluboko na jihu, takže na malinovnicích už počátkem července zbývalo jen posledních pár kilíčků plodů, které jsem zbaštil do posledního a přesunul jsem se k dalšímu záhonku, kde zrál několik milionů jahod. Jedna věc byla na beton jistá: kdybych na místě padl od přehřátí a umřel, za den dva by i z moji mrtvolky něco kvetlo a zrál.

Když jsem se dopotácel zpátky do zahrady s košem plným cuket, Florence už na dlouhý stůl stojící vedle stěny domu rozkládala sklenice.

„Sousedí se staví na aperitiv,“ vysvětlila.

„Asi se trochu osprchuju,“ hlásil jsem. „Mohla bys mi... víš?... ukázat, kde to je... víš?“ To „víš?“ jsem doprovázel mnohoznačnými pohyby obočí.

„Ukážu ti, jak sprcha funguje,“ řekla místo ní Brigitte, která zrovna dorazila s náručí plnou lahví alkoholu. „Má to totiž malý háček.“

Prosebně jsem se zadíval na Florence, ale ona jen pokrčila rameny a ponechala mě mému osudu – tak nějak to určitě dělají vojáci mírových jednotek OSN, když jsou u humanitární krize, ale nemají mandát zasahovat.

„Allez, Paul!“ Brigitte se už zase řítila zpátky ke dveřím. „Budou tu za pár minut.“

Můj první den ve školce. Lekce číslo jedna: tohle je cuketa. Lekce číslo dvě: mazej do koupelny.

Je to jen můj dojem, anebo má každý sprchový kout na světě nějaký ten odporný háček? Že bychom právě proto my Britové po tolik staletí dávali přednost vanám, než jsme konečně usoudili, že si už nechceme mýt vlasy v umyvadle?

Vana je prostinká: naplnit a basta. Když je voda moc horká, přidáte trochu studené. Zato když používáte cizí sprchu, abyste byli něco jako sprchový DJ, jinak to nesmícháte správně. A proč je to vždyc-

ky ještě dvakrát obtížnější, když jde o sprchu v domě matky vaší holky?

„Pusť vodu a nech ji dvě minuty téct,“ zahájila výklad Brigitte, skláněla se nad hlubokou vaničkou a ukazovala mi na kohoutky. „Máme tu ohříváč vody na plyn, takže se musí čekat, než sem voda dojde z kuchyně. D'accord?“

„D'accord.“ Jasně.

„Teplotu vody neměň, jinak z toho za další dvě minuty kouká buď omrzlina, nebo popálenina. D'accord?“

„D'accord.“

„A nepouštěj vodu naplno, jinak se nadzvedne závěs a zacáká podlahu.“

„D'accord.“ Za chvíličku přidělených deset minut uplyne a já budu muset přivítat sousedy zapocené a zaprášené od hlavy k patě.

„Než pustíš vodu, vtáhni celý závěs dovnitř.“

„D'accord.“

„A vaničku nezašpuntuj, z toho jsou pak fleky.“

Najednou jsem zjistil, že další d'accord moje mluvidla odmítají vyslovit. Přikývl jsem.

„A až skončíš, nezapomeň utáhnout kohoutky.“

Pokusil jsem se přikývnout, ale hlava se sklonila sotva tak o milimetr. Vypadalo to, že se celé moje tělo chystá ke stávce.

„Ale nedotahuj je úplně, jinak se zaseknou.“

Už jsem na souhlas dokázal jen jezdit očima nahoru dolů.

„A až se budeš utírat, zůstaň na rohožce, jinak na podlaze zůstanou mokré šlápoty.“

A dost. Ještě jeden pokyn a upadne mi hlava.

„D'accord?“ dožadovala se.

„Ručník?“ povedlo se mi vymáčknout.

„Vezmi si ten velký modrý. A až skončíš, pověš ho venku na šňůru, jinak začne plesnivět. D'accord?“

Usmál jsem se, ne abych prokázal, že chápu, ale při představě, jak se veším zároveň s tím ručníkem, abych téhle francouzské mateřské šikaně unikl.

Sprcha mě opravdu probrala a já se zase cítil smířený se světem. Po čtvrthodince jsem vyšel zase ven, do zahrady.

„Ah!“

Přivítal mě sborový potěšený vzdych, jako kdybych byl jediný host, co přinesl na mejdan flašku.

„Tohle je Pol,“ ohlásila Brigitte a jako mnozí Francouzi to vyslovila, jako kdyby ten kambodžský genocidní diktátor byl někdo z rodiny.

„Bonsoir,“ pozdravil jsem.

U stolu seděla Florencina maminka, bratr a synovec, sama Florence a ještě dva opálení lidé, kteří se usmívali od ucha k uchu a na pozdrav zvedali obrovské sklenice s pernodem.

Představili mi je. Henri a Ginette byli doživotní majitelé vedlejšího statku. Předpokládal jsem, že to jsou manželé, ale jeden druhému se tak hrozně podobali, že klidně mohli být i sourozenci. Nepřipadalo mi zdvořilé se na to ptát. Měli bezstarostné tváře zestárlých dětí a sukovité ruce, prozrazující, že se jim nevyhnula ani jedna nekvalifikovaná práce, kterou vlastnictví menšího statku přináší. Napadlo mě, jestli by si se mnou za něco nevyměnili tu zítřejší žumpovní šichtu.

„Co si dáš?“ nadhodil Michel.

Henri a Ginette se se zájmem přidali: „Eh oui?“

V tu chvíli byl průzkum alkoholických preferencí cizinců nejzajímavější událostí na téhle straně La Manche.

Volba to nebyla lehká, protože půlku láhví jsem ani neznal. Co je třeba tohle Suze, anebo Banyuls, když už jsme u toho? Řekl jsem si, že to zkusím jako pravý domorodec.

„Zkusil bych Suze.“

Vyneslo mi to větší smích než všechny vtipy, co jsem ten rok vyprávěl. K všeobecnému veselí se připojil dokonce i malý Simon.

„To je pití hlavně pro ženy,“ vysvětlila mi Florence anglicky.

„A co Ben-jůlz?“ Další salva smíchu, tentokrát za výslovnost.

„Banyíl-ss,“ opravil mě Michel a nalil mi dobrý čtvrtlitřík čehosi, co se ukázalo být podobné portskému.

Tohle rozhodnutí ale všechny zřejmě uspokojilo, a tak pozvedli sklenky a já jim popřál na zdraví. Ťukli jsme si a u toho jsme vždy

tomu druhému pohlédli zpřímá do očí. To je ve Francii velmi důležitá věc. Říká se tu, že kdo to nedělá, jeho pohlavní život nebude příštích deset let stát za nic. Dokonce i Henri a Ginette se všem dívali do očí, takže i ty staré pažby zřejmě ještě mají nějakou tu jiskru.

Stůl se mezitím změnil v opičí dráhu z jednohubek, oliv, preclíků, křupek, buráků a ředkviček, které tu jedli vždycky s hrudkou másla. Vrhł jsem se na to. Připadalo mi to dost dávno, co jsem zhltnul to poslední kilo jahod.

Sousedí si mě prohlíželi s laskavou lhotejností a poslouchali Florencin výklad o tom, že v Paříži zakládáme typicky anglickou čajovnu. Měl jsem dojem, že zrovna tak dobře by jim mohla bájít o našem novém masážním salonu na Jupiteru. Paříž? Anglická? Čajovna?

„A *Parisiens* mají rádi anglický čaj?“ ujišťoval se starouš Henri. Vyslovoval to „Parysyjengz“.

„To doufáme,“ odpověděl jsem a ozval se další hurónský smích. Tady na venkově jim na první pohled nějak vážnou dodávku vtípů, pobaví je kdeco.

„Občas tu nějaké Parysyjengz máme,“ řekla Ginette. Znělo to od ní, jako by mluvila o epidemii střevní chřipky.

„Pronajímají si dům po staré Yvonne,“ přidal se Henri a vyvolal tím odbornou debatu o tom, na co že to stará Yvonne umřela (na rakovinu, infarkt, nebo na samohonku vlastní výroby?), kterému z jejích synů barák patří, kdo ho vlastně kdysi postavil, kdy se naposled opravovala střecha, kdo ji opravoval, odkud na tu opravu přivezli břídlíci, které lomy na břídlíci v kraji zavřeli poslední a jak nejlíp z břídlíce dostat mech (při téhle části konverzace mi Brigitte věnovala velevýznamný pohled).

Henri zakončil debatu takhle: „Stěžují si, že tam není ten krám na nádobí. Jak se tomu říká?“

„Lave-vaiselles,“ poradila Brigitte. Myčka na nádobí.

„Oui. Parysyjengz nedají bez myčky nádobí ani ránu.“

„My jsme si ji taky zrovna koupili,“ řekla Ginette. Neprotiřekla mu, prostě nám poskytovala informaci.

„Ano, ale my tady žijeme,“ na to její manžel.

„Ah, oui!“ S touhle logikou všichni souhlasili, a tak se klábosilo dál, předávaly se zprávy o vzdálených příbuzných, co umřeli, anebo se odstěhovali do města, o tom, že porazili strom, že postavili nový septik, kterou zeleninu letos nejvíc požrali škůdci, kdy bylo za

posledních deset let nejvíc slimáků a jestli stará Yvonne nedávala slimáky do té své kořalky.

Spokojeně jsem vysedával, sledoval jsem ty upřímné, nesložité obličejy, jak propátrávají i ty nejdlehljší kouty bezvýznamné konverzace, a byl jsem moc rád, že i takhle daleko od domova mě berou do party. Svět zoranžověl, pak zružověl, zároveň tím, že slunce zapadalo, i tím, že mi do očí stoupal alkohol. Kolem osmé jsem byl nacpaný a jako slíva.

„On passe à table,“ oznámila Brigitte. Jde se ke stolu? A já toužil jen po chvilce odpočinku před tím, než mě dostane kocovina.

Henri a Ginette odjeli domů – vypadalo to, že tady v kraji se lidi zvou na aperitiv, ale na večeri už ne. My ostatní jsme napochodovali dovnitř a začali konzumovat hory pečeného vepřového, zelených fazolek, cuket, salátu, sýra, čerstvých jahod a třešňového *clafoutis*, a to vše jsme splachovali takovými kvanty silného červeného, že by dostalo pod stůl i ragbyový tým.

V deset už venku byla tma jako v pytli, takže se dalo leda vegetovat před televizí, anebo jít na kutě. Bylo mi jasné, co bych radši.

„Jdu se umýt,“ řekla Brigitte, ale pak to zkazila dodatkem: „Henri a Ginette na tebe čekají, Paule.“

„Na mě? A proč to?“ Proboha, to ne, pomyslel jsem si, jen ať na mě nezkouší tenhle figl typu „s mou dcerou nebudeš u mě doma spát, dokud nejste sezdaní“. Na něco podobného jsem tvrdě narazil u dcery jednoho nevysvěceného kazatele v Dundee, ale ve Francii to nemůže hrozit, že ne?

„Kvůli poli,“ odpověděla Brigitte.

„Kvůli poli?“ To mám jako spát pod širákem?

„Pojď.“ Florence mi pomohla ze židle. Měl jsem pocit, jako bych za posledních pár hodin přibral na trojnásobek, i když zase jsem si s radostí všiml, že jídlo zřejmě vsáкло většinu alkoholu.

Florence mě vedla po ztemnělé silnici k siluetě venkovského domu. Když nepočítám můry poletující ve světle baterky, byli jsme v celém vesmíru to jediné, co se pohybovalo. Takovouhle tmu jsem ještě nikdy v životě neviděl. Dokonce i světlo v okně Henriho a Ginettina domu vypadalo jako vzdálená hvězda.

Prsty jsem nahmatl Florencino nahé rameno – a okamžitě se mi vybavilo, že už to je skoro čtyřicet hodin, co jsme naposledy

hopsli do postele v jejím bytě u hřbitova Père Lachaise... a celý den abstinence, to byl v tu dobu náš rekord.

„Co se na chvíličku zastavit?“ navrhl jsem a ze všech sil jsem se snažil neškemrat. „Tady nás nikdo neuvidí.“

„Non, imbécile. Čekají na nás. Jdeme.“

Přidala do kroku a moje nadmuté tělíčko jí sotva stačilo.

Když jsme otevřeli vrátka u Henriho domu, starouš se okamžitě odkudsi vynořil a rozsvítil jakousi mlhovou svítílnu, která vrhala na silničku za Florence a za mě dlouhý, rovný pruh bílého světla.

„Najedl jste se dobře?“ zeptal se.

„Oui, et vous?“

„Très bien. Moje prasátko je dobré, co?“

Vysvětlil mi, že jsme právě zbaštili kus jeho loňského domácího mazlíčka, čuníka. Jmenoval se Germain a podle všeho žil v rodině jako její člen, ovšem jen dokud ho Henri nepíchnul a nepověsil v předzahrádce vykrváčet.

Henri nás vedl dál po silnici, do inkoustově temného ticha. Noční vycházka byla velice osvěžující – a podle bodavých pocitů v nahých nohách si místní komáři mysleli totéž. Ale ještě pořád jsem neměl páru, co to tu děláme.

Asi tak po stovce metrů se Henri zastavil a přejel kuželem světla někam do tmy.

„Voilà,“ prohlásil.

Já ale viděl jenom neposekanou travu a strašidelné stíny několika ovocných stromů.

„Voilà?“

„Voilà.“

„To je to pole, o kterém ti Henri vykládal,“ dodala ochotně Florence.

„Je to moc pěkné pole,“ prohlásil jsem.

„V tuhle roční dobu je tu pár zmijí, ale kuřata je vyplaší,“ povídá Henri. „Teď spí,“ a pro jistotu mi pantomimicky předvedl spící kuře, „ale můžete se přijít podívat zítra.“

„Zítra? Skvělé,“ řekl jsem. Vyrozuměl jsem z toho, že pod širákem přece jenom přespávat nebudu, a ulevilo se mi. Zato mi pořád nikdo nevysvětlil, proč mě vláčejí vprostřed noci na prohlídku toho hektaru travin.

Panebože, to ne, napadlo mě. Snad jsem někde mezi dvěma sklenicemi Banyuls neslíbil, že to tady posekám!

Ne, kdepak, mnohem pravděpodobnější je, že moje služby někomu nabídla Brigitte. Francouzi si myslí, že my Britové jsme všichni do jednoho přes trávník experti.

Ta si o tu vraždu vysloveně koleduje.

„Šít,“ řekla Florence. Ne že by radila, jak se vypořádat s tržnou ránou, kterou bych její matce v záchvatu vzteku způsobil. Prostě mi s prstem položeným na rty říkala, ať jsem zticha, a francouzsky se pššt řekne „chut“.

Už jsme zase byli v domě, kde panovalo naprosté ticho, nepočítaje tlumené zvuky televizoru, linoucí se s obýváku.

Vzala mě za ruku a vedla mě k ložnici. Zhmotnělý sen každého muže: půvabná Francouzka vás vede do svého budoáru. Sotvaže ve tmě rozpoznáte rozměrou postel stojící u stěny. Oba mlčky shodíte ošacení a zavrtáte se pod vystydle pokrývky. Vaše rty vyhledají její ústa – a konečně se kdesi v temnotě setkáte v dlouhém, nespěchavém polibku.

Jediná věc, která v tom snu neštymuje – vlastně teda aspoň v mojí verzi toho snu – je klukovský hlas, co francouzsky vřískne: „Nemůžu usnout. Moh bych k tobě do postele, Florence?“

Uhodli jste. Ve stejné ložnici spal i ten spratek.

„Ne, Simone. A proč nespíš?“ sykla Florence.

Omluvně mě pohladila na tváři a odvrátila se ode mě. Postel hlasitě zavrzala. Převalil jsem se na záda, že budu trucovat v poklidu, ale pak jsem se ke svému překvapení skulil zase rovnou až ke Florence. Zkusil jsem to znovu. Kdepak, marná snaha – zase jsem byl uprostřed postele. Tady se děje něco záhadného. Určitě to nemůže být jenom tím, že jsem od oběda přibral asi tak čtyři tuny na váze.

Ukázalo se, že tahle postel má dokonale zrasovaná péra a pruží asi tolik jako vypuštěný míč na košíkovou. I kdybychom se oba rozkrájeli, gravitace nás vždycky vrátila do proleženého prostředka jako dva ožralé námořníky v hamaku. To by bylo docela příjemné (vlastně jsem nijak netoužil se odvalovat co nejdál od Florence), jenže postel byla proláklá i podél delší osy, takže jsem měl zadek asi tak metr níž než nohy a hlavu. Ležel jsem, ale zároveň jsem u toho i seděl.

„Budu hádat, jo, Florence?“ špitl jsem. „Tuhle postel vyrobil tvůj prapradědeček, že jo?“

„Oui,“ odpověděla. „A taky v ní umřel. Dobrou noc.“

Když jsem se druhý den ráno probudil, byl jsem sám, hlavu jsem měl na polštáři, šlapky mi trčely přes okraj postele a slabiny jsem se skoro dotýkal prken na podlaze. Nejdřív ze všeho jsem ucítil, že mám akutní ústřel, a potom následovala hluboká deprese, jakmile jsem si vzpomněl, že moje zmasakrované svaly mají strávit dnešek tím, že budu kopat žumpu nebo kosit pole zamořené zmijemi.

Trvalo mi deset minut, než jsem si narovnal páteř a navlékl se do trička a šortek, které už nabíraly zřetelně venkovský odér.

Jakmile jsem byl schopen jít mezi lidi, nechal jsem se zvuky snídaně dovést do kuchyně. A okamžitě jsem zalitoval, že jsem vůbec vstal. Brigitte špacírovala po kuchyni bosky a v dlouhém růžovém bavlněném pyžamu, ve kterém vypadala jako čuník chodící po zadních. Ten kus oděvu nebyl tak docela průhledný, ale dlouhé roky nošení ho ztenčily, takže se jí lepil k bradavkám, zadku a mechovitému výrůstku stydkého ochlupení, takže jsem okamžitě zalitoval, že nejsem postižen chronickou krátkozrakostí.

A co horšího, Florence na sobě měla sametový župan courající se až na podlahu, vodorovně zelenožlutě proužkovaný, který by se v žebříčku „Sto nejantierotičtějších ženských šatů všech dob“ umístil na stříbrné příčce, hned za vložkami proti chronickému pomočování. Z mladé holky zbyly jen čouhající ruce, chodidla a hlava, zbytek patřil penzistce na procházce po hale domu pro seniory.

Do hajzlu, pomyslel jsem si, takhle s člověkem zamává tahleta rurální zaostalost.

Simonek seděl u stolu, kolena měl až u brady a cpal se ublemcaným chlebem s Nutellou.

Četl jsem článek o francouzských potravních zvycích, kde se psalo, že tenhle oříškově čokoládový krém je právě tím lepidlem, které drží pohromadě celou Francii. Skoro všechny děti v celé zemi si ke snídani dávají Nutellu. V okamžicích stresu se k ní vracejí se lžičkou v ruce i pubertáči a nezaměstnaní absolventi. Určitě právě to je důvodem, proč ve Francii nikdo nikdy nemluví o alergii na lískové oříšky. Všichni je mají v krvi. Když jsem ještě dělal pro tu francouzskou potravinářskou firmu, jedna kolegyně mi do kanclu přivedla ukázat syna. Bylo mu už devatenáct, bylo ho kus, měl ramena jako

veslař, a taky mu nabídli studium na Oxfordu. Anglicky mluvil skvěle a mně bylo jasné, že by na téhle univerzitě zapadl fakt dobře. Ale tou nejpálčivější otázkou, kterou mi před tím vážným životním krokem tak zoufale toužil položit, bylo: „Dá se tam koupit Nutella?“

Simonek mě oblažil čokoládově upatlaným úsměvem a pobrukoval si s rádiem, kde zadýchaná francouzská zpěvačka nemohla pochopit, proč ji nikdo nemá rád. Napadlo mě, jestli to nebude tím, že odmítá přestat zpívat.

„Bonjour,“ zaskučel jsem.

Florence se ke mně v tom svém strašidelném hábitu dokolíbala a já si dal záležet, abych se při ranním polibku toho ohavného sametu vůbec nedotkl.

„V tomhle taky umřel pradědeček?“ zeptal jsem se jí, ale ne moc nahlas, co kdyby byl ten kaftan maminčin.

Zamračila se, zahýbala na mě obočím, jako že jsem na něco zapomněl, a pak pantomimicky naznačila políbení na obě tváře.

Proboha, ne, oni se tu ocicmávají každé ráno znovu. Jen tak tak, že jsem to neřekl nahlas.

Šel jsem se nechat popatlat Nutellou a pak jsem se došoural k výlevce, kde Brigitte drhla kastroly od včerejška, které nechala přes noc odmočit. Půlky jí pod noční košilí zběsile nadskakovaly, jako když se dva plešouni pokoušejí vylézt ze zhrouceného stanu.

„Bonjour, Brigitte.“

„Ah, bonjour, Pol!“ Otočila se, takže jsem dostal facku pravým nadržem, a vlepila mi dvě mlaskavé, vlhké pusy. Vypadalo to, že schopnost univerzální lásky se jí vrátila. „Vyspal ses dobře?“

„Ano, dobře.“ Nevěděl jsem, jak francouzsky říct „na člověka s několikanásobnou zlomeninou páteře“.

„Co u vás ráno pijete? Kávu, kakao, bylinkový čaj...“

„My žádný bylinkový čaj nemáme,“ upozornila Florence milosrdně.

„Aha, tak to připiš na nákupní seznam... Ale jasně, Paule, já vím, co pijete: čaj.“ Poslední slovo pronesla, jako by to byla správná odpověď na štědrě dotovanou otázku v televizní soutěži.

„Ne, díky, dám si kávu, prosím,“ řekl jsem.

„Ty ráno nepiješ čaj?“

„Ne, piju kávu.“

„Já myslela, že všichni Angličani mají ráno radši čaj.“

„Já mám radši kávu.“

„Ale my máme i *thé Ynklyš brek-fest!*“

„Radši to kafe, prosím.“

„No pokud určitě nechceš čaj...“

„Určitě. Kávu prosím.“

Když jsme si to konečně vyjasnili, dal jsem obratlům další tvrdou lekci o životě tím, že jsem se bokem nasoukal ke stolu. Na stole byly haldy pytlíků s cereáliemi, kakao, sáčkový čaj, talíř *biscottes* (což jsou miniaturní krajíčky sušené večky) a umělohmotné láhve s pasterizovaným mlékem. Taky tam trůnil obrovitý, kulatý bochník chleba, který už někdo z půlky dost surově nakrájel na tlusté krajice. Na konci stolu ležela halda misek a příborů.

V Paříži jsem obvykle jenom samotné kafe a teprve cestou do práce jsem si v nějaké *boulangerie* koupil croissant, ale dneska mi něco říkalo, že bych měl do sebe narvat trochu škrobu, dokud to jde.

Naplnil jsem si porcelánovou misku kukuřičnými lupínky, načež mi na ně Brigitte nalila černou kávu.

Nějaký typicky corrèzský způsob, jak ráno ušetřit čas, řekl jsem si. Hnusné, ale taky docela fikané. Proč si dávat kafe a cereálie zvlášť, když to jde rozhňahnat dohromady?

„Co to dělá?“ zasmála se Brigitte. „No jen se na něj podívejte.“

Simon vypískl a smíchy div nespadl ze židle, Florence se nedala pobízet a k veselí se přidala.

„Vy si v Anglii dáváte kukuřičné lupínky do kávy?“ zajímala se Brigitte.

„Nedáváme. To ty jsi mi je tam...“

„Oh là là. A nechceš si do toho dát i trochu anglické marmelády?“

Brigitte se radostně smála mé imbecilitě a misku mi sebrala. Hledal jsem pohledem podporu u Florence, ale ta seděla se Simonkem a oba ždímalí z plic poslední zbytečky smíchu.

„Doufám, že kopat umíš líp než jíst kukuřičné lupínky,“ odušila Brigitte a vylila obsah mé misky do kbelíku na pomeje pod oknem. No jasně, jak jsem mohl zapomenout. Ve spoustě francouzských domácností se káva nebo čaj dává do misky, ne do šálku. Vždyť to dělávala i moje bývalá holka, fotografka Alexa. Ale neptejte se mě, proč se francouzské keramické továrny neobtěžují na tyto misky přidělat ouška.

„Najde se tu nějaké čisté oblečení?“ zeptal jsem se Florence.
„Ah oui.“ Vydala se k šatníku v ložnici své matky a vrátila se s šedým tričkem a nejobdivivějšími kalhotami, jaké jsem v životě viděl. Měly elastický pásek a byly z nějaké modrooranžově kostkované látky, zdobené ještě navíc červenými kytičkami velkými jako pěst. Ten vzorek (tedy pokud šlo o vzorek, ne o následek pracovního úrazu) vypadal, jako by ho vytvořil retardovaný uživatel LSD pro použití ve slepeckém ústavu.

Florence pochopila, že mě gatě neuvedly do velkého nadšení.

„Jsou z Afriky,“ prohlásila.

„To ebola taky,“ odsekl jsem. „Komu patřej, tvému bráchovi?“

„Ne. Abych nezapomněla... budeš se sprchovat?“

„Napadlo mě to, upřímně řečeno.“

„Tak Maman ti vzkazuje,“ (v tu chvíli mi připadlo, že Brigittiny půlky našpicovaly uši) „že se máš opravdu do sucha utřít na rohožce, protože po tobě zbyl na podlaze mokrý flek.“

„Jasně že po mně na tý zasraný podlaze zbyl ten zasranej flek. V takový zasraný koupelně musí každěj nechat ty zasraný fleky na tý zasraný podlaze,“ vybafl bych nejradši, ale zdusil jsem to v sobě bohatýrským douškem z misky, kterou přede mě Brigitte právě postavila. Horká tekutina vyšpláchla přes okraj, pobryndala mi bradu a popálila špičky prstů.

„Nechceš brčko?“ navrhl Simonek.

Když pomyslím, že ještě včera jsem se viděl jako plnohodnotný francouzský venkovan... Teď že mě bylo zase anglické trdlo, cizí moula, co nezvládá ani ty základní činnosti, třeba sníst snídani.

Malér je v tom, jakkoli to zní triviálně, že když vyjedete do cizí země, fakt se ocitnete dost daleko od domova. Tím myslím, že jste najednou daleko od kamarádů a rodiny. Musíte umět zapadnout mezi cizí lidi. A neutěšuje vás ani to vědomí, že později v hospodě všem povíte: „a pak mi nalila kafe do lupínků“, a někdo vás polituje.

Samozřejmě že situace je ještě kritičtější, když chodíte s Pařížankou. Není problém se stýkat s jejími přáteli (i když, jak jsem už řekl, nikdy nevíte, kdo z nich jsou bývalí milenci), ale rodina, to je něco úplně jiného. Jste jako pes, kterého přijali v jiném domě, ale on najednou zjistí, že tady se nesmí sedět na gaučích, že kosti se smějí jíst, ale ne zahrabávat, a že když si začne olizovat řít, všichni se dají do smíchu.

Co je na olizování zadku špatnýho? myslíte si. Tam, odkud jsem, to dělá každej.

6

Nemohl jsem se dočkat, až vypadnu z domu a vybiju si frustraci na krajině. Brigitte mi zašla vysvětlit, jak se drží rýč a jak se nakládá lopatou do kolečka. Poslechl jsem si ty rady s trpně odvráceným pohledem, protože stále silnější sluníčko jí prosvěcovalo noční košili a ukazovalo mi věci, které jsem nijak vidět netoužil.

Načež jsem seskočil do metr hluboké jámy a zabořil se patnáct čísel do bláta.

„Aha, zapomněla jsem ti říct, že je tam dost bahna. Dávej pozor, ať do něj nezapadneš,“ zakončila výklad Brigitte, s potřásáním hlavou odešla a nechala mě v bahně.

Přišla se mi vysmát i Florence. A že bylo čemu. Kromě ožuzlaného slamáku a holínek jsem na sobě měl už i ty děsné gatě, tak obrovské, že jsem si je musel založit v pase, aby mi nepadaly, a tričko, které si zřejmě někdo, kdo toužil celému světu ukazovat pivní mozol, natrhl kus pod hrudníkem. Vypadal jsem jako popový idol z osmdesátých let, na který přišly tak těžké časy, že si musí sezonně vydělávat nakládáním sraček.

Zato Florence vypadala naprosto k sežrání, měla na sobě bikiny a zavínovací polyněskou sukni a dlouhé černé vlasy si stáhla na temeni do drdůlku. Kdybych byl s to pohnout aspoň jednou nohou, vyštrachal bych se z jámy a odnesl bych si ji do stodoly, i když je tam ta hliněná podlaha.

„Musím jít pomáhat s obědem,“ ohlásila mi. „V deset ti přinesu něco k pití.“

„V deset? Kolik je teď?“

„Půl deváté.“

„Kurva drát, já jsem vážně vstal se sluníčkem.“

Nakonec mi ale pití, pokud se tak dá říkat veliké sklenici toho jahodového fujtajblu, přinesl Michel.

Na sobě měl vyšisované modré trenky a holínky každou z jiného

páru: jedna byla zelená, druhá hnědá, obě levé. Aspoň že tu nejsem jediný, koho nahastrošili jako klauna.

„Týjo, kámo zklidni to,“ řekl mi anglicky, s frankoamerickým přízvukem. „Nekopej tak rychle. Na to, abysme to dodělali, máme celý léto.“

„Celý léto?“ Ani omylem se tu nenechám uvěznit na tak dlouho.

„Jasně, novou fosse septique přivezou až na podzim.“ Sešel ke mně po fošně, která vedla dolů na mělčím kraji jámy, a poškrábal mi tvář strništěm. Vypadalo to, že v jejich rodině se každé ráno ocicmávají dokonce i muži. Ať už se oholili, anebo ne. Tfuj.

Michel to na chvíli vzal za mě a u toho mi vysvětloval, proč se jeho matka takhle chová.

„Když je ve městě, je úplně mimo, člověče. Zajet si ke kadeřníkově je pro ni jak polární výprava. Dvakrát ročně ztrácí kreditku. Ale myslí si, že tady na venkově se ve všem dokonale vyzná. Sice jí kytky chcípou a žije pořád ve strachu, že jí dům spadne na hlavu, ale má dojem, že všechno drží pevně v rukou, a namlouvá si, že je pravá venkovanka. Proto sem Papa odmítá jezdit. No... to je jen jeden z důvodů.“

„On sem nejezdí nikdy?“ Docela jsem ho chápal, ale přesto mě to překvapilo.

„Ne. Nás dva s Florence místní berou, protože nás znají odmala. Ale opravdový Ind? Kdepak. Vlastně ani nejsou moc rasisti, jenom v životě neviděli chlapíka s tmavou kůží jinak, než když vyváží... jak se řekne *poubelles*?“

„Popelnice. Odpadky.“

„Jo, když vyváží odpadky. A Papa si na svém společenském postavení náramně zakládá. Já jsem podnikatel a žádný popelář, říká.“

„A v čem vlastně podniká? Já ho ještě nikdy neviděl. Když jsme si zajeli půjčit to auto, byl zrovna v Indii.“

„Dovází tkáně.“

„Co? Jako kožní implantáty?“ Dobrý nápad, v zemi, kde je každý hypochondr, napadlo mě.

„Ne... tkaniny? Třeba bavlnu a tak. Na košile a jiný věci.“

„Jo textil.“

„Jasně. Říká, že do Bombaje lítá první třídou, ale místní křupani ho maj za popeláře. A taky má jeden... problém...“

Michelův hlas se mučivě vytratil.

„Problém?“

Přestal kopat a zaculil se. „Znáš starou Ginette?“ Najednou šep-
tal, jako kdyby ho Maman šmírovala zpoza stodoly. Což bylo klidně
možné.

„Ginette. To myslíš starého Henriho...“ Pořád jsem nevěděl, jestli
mám říct ženu, anebo sestru. Anebo oboje.

„Jo, tu. Jednou večer se Papa moc napil a pak ji honil po poli. Henri
vystřelil z pušky, jen tak, aby ho postrašil, a zabil krávu. Ve vesnici
z toho byl veliký skandál.“

To si teda dokážu představit – v díře, kde slimáci vydrží jako debatní
téma na půl hodiny.

„A měl tvůj otec něco... no, víš, s Ginette?“

Michel se zasmál a znovu začal velice ležerně kopat. „Ne, vrátil se
domů, šel do postele a ráno si nic nepamatoval. Pak tu krávu radši
zaplatil, aby ten skandál přestal.“

„Pane jo.“ Zadíval jsem se mezi listovým stromů k mírumilovné cha-
loupce Henriho a Ginette, která byla dějištěm tak živočišných vášní.

„Takže Maman sem jezdí sama, když má volno, a hraje si na odbor-
níka, ale vlastně... já tu trávím víc času než ona.“

„Ty tu bydlíš?“ Byla docela dřina vymýt si z tónu hlasu nevěřicný
tón.

„Ne, jezdím kvůli práci sem tam. Když nic zrovna nemám, často za-
jedu sem.“

„A co přesně děláš?“

„Jsem elektrikář.“

„Elektrikář – a někdy nemáš práci? Elektrikáře přece potřebuje
každý.“

Zasmál se. „Já ale dělám elektrikáře u filmu. Takže mezi záběrama
musím hodně čekat. Zvláště proto, že nejradši dělám pro americký
štáby, a ty sem nejezděj až tak často.“

„A nešlo by si mezi natáčením sehnat práci i mimo film? Co já vím,
třeba opravy po domácnostech a tak.“

Znovu se zasmál, jako kdyby potrhlejší nápad jaktěživ neslyšel.

„Řekni mi něco o tom vašem *salon de thé*“, vybědl mě.

On kopal, já se rozvalil do trávy a převyprávěl jsem mu zvolna
a zdlouha svou verzi událostí. Svůj režisérský sestřih. Tady na ven-
kově má člověk dost času i na detaily.

Vylíčil jsem mu, jak mě zlanařila pařížská firma, jak mi na krk pově-

sili partu francouzských kolegů včetně šéfovy milenky a jednoho bulharsky mluvícího mrože, a jak mě pak vyrazili, protože jsem nezapadal do politických ambicí svého šéfa, Jeana-Marieho, nejroztomilejšího pokrytce na světě. Ten v těch svých místních volbách vyhrál, a jak jsem se doslechl z rozhlasu, šušká se teď, že bude za svou partaj kandidovat i výš.

„Vous parlez politique, c'est bien!“

Pán s brunátnou tváří, v béžové kostkaté košili a s šedivou rocker-skou patkou vlasů do tváře se usmíval na naše kaliště. Po boku mu spokojeně plazilo jazyk štěně zlatého retrívra.

„Ah, Monsieur Ribout!“ Michel pustil rýč a napřáhl nahoru ruku ke stisku, jak to francouzští muži dělají, když mají ruce celé špinavé. Pak mi vysvětlil, že pan Ribout je starosta jejich vesnice, a já si zašel taky nechat vykloubit zápěstí.

„Ah, les Anglais,“ pravil pan Ribout. „Už je vás plná Dordogne, a teď se hrnete i sem, co? Doufáte, že se zase vrátí časy, kdy ten váš král Henri Huit chtěl, aby mu patřila celá Francie?“

Můj někdejší šéf Jean-Marie by podobné protibritské projevy dokázal deklamovat s ohněm v oku a volební urnou v ruce, ale Monsieur Ribout se na mě shůry usmíval, jako kdyby mojí úlohou v té britské koloniální armádě bylo rozdávat domorodcům koláče.

„To je pravda,“ uznal jsem. „My Britové bysme všichni rádi žili ve Francii.“

„Ano, ale co že jste se všichni nahrnuli právě do Dordogne?“

„Nevím.“ Opravdu je to záhada, proč se Britové odjakživa shlukují právě v tomhle départementu na západě Francie. Zřejmě už na tamních skalních malbách můžete mezi mamuty a nosorožci srstnatými jasně rozeznat postavy v bílých podkolenkách. Jsou to prehistoričtí Britové, zachycení při prohlídce jeskyně, jak právě plánují renovaci a domlouvají dlouhodobý pronájem a polopenzi.

„Allez, les garçons, je čas na aperitiv,“ zavolala na nás Brigitte. Jako kdyby tu někdy čas na aperitiv nebyl.

Opláchl jsem si s Michele m ruce a přišli jsme za starostou, dámmi a Simonkem k týkovému stolu postavenému do stínu u stěny domu.

Byly tam všechny obvyklé flašky, ale já se tentokrát přidržel piva. Ta změna oproti včerejšímu Banyuls přirozeně vedla k dlouhému hovo-

ru o pitných zvyklostech různých národů, jenž skončil všeobecnou shodou na tom, že vynikající francouzská vína a pálenky vytvářejí ty nejzdravější alkoholiky v Evropě.

„No jasně! Pokud jde o ženy a víno, jsme bez konkurence!“ Monsieur Ribout dorazil sklenku pastisu a napřáhl ruku pro přídavek. „Ale ženy v téhle rodině mají radši exotické muže, he? He?“

Brigitte a Florence zrudly. „My Francouzi u nich nemáme šanci, he?“ Štípl Brigitte do tváře – a já jsem si ty dva představil ve školních letech, jak si hrají na schovávanou v Brigittiných spodárech.

„Proto se taky musím, co mi umřela žena, spokojit se společností tady té čubky,“ pohladil štěně retrívra po čumáku a dal mu sýrovou sušenku. „I když ta je taky z Anglie, he? Jako retrivr, he? Co myslíte, Pole? Měl bych si ji vzít, he?“

Takhle hluboko na venkově to klidně mohla být naprosto vážně myšlená otázka.

„Přijde na to,“ pokrčil jsem rameny. „Umí vařit?“

Než mi starosta stačil svěřit, jak jeho fenka chystá hovězí po burgundsku, objevil se starouš Henri a zeptal se, jestli jdu na to jeho pole. Naštěstí jsem výmluvu nemusel hledat nijak pracně.

„Beru Pola na projíždku po kraji,“ řekl Monsieur Ribout.

„Après la sieste,“ opravila ho Brigitte.

Po siestě? Ano. Situace se začíná lepší. Přimáčkkl jsem stehno navlečené v těch odporých kalhotách na Florencinu nohu. Sáhla pod stůl a zmáčkla mi koleno.

K obědu byly zbytky ze včerejšího pašíka, k tomu další fazolky, další cukety, další salát, další jahody a druhá půlka toho titánského *clafoutis*. Dali jsme si venku na aperitivovém stole kafe a mně se povedlo ukrást si deset vteřin o samotě s Florence, nutných k dotazu, kde ta siesta bude jako probíhat.

Odpověď zněla, že v naší ložnici, a že Simon obvykle tráví siestu u babičky.

Musel jsem do ložnice odejít ve spěchu a šourat se při stěnách, abych zakryl, jakou mi ta dobrá zpráva udělala radost.

Po tak dlouhém období cudnosti jsem měl chuť hopnout na to rovnou, ale vzpomněl jsem si na své dobré vychování. Francouzky oceňují u mužů starosvětské dvoření. Ještě pořád jsou rády, když jim

někdo otevře dveře, dá v restauraci červenou růži, když je nechá mít orgasmus první. Prostě stará škola.

Takže jsem předstíral, že trpělivě čekám, a zapadal hlouběji a hlouběji do matrace, Florence zavírala okenice a otvírala okna, a pak si upejpavě sundala vrchní díl bikin a odmotala sukni, takže se ukázalo, že se celou tu dobu potulovala po domě kalhotekprostá. Cudná, leč kalhotekprostá francouzská dívka. Napadlo mě, že to je hříšné plýtvání, třeba jako nechat mísu čerstvých malin na sluníčku, ať se spečou a zkvasí.

Konečně se převálila na postel vedle mě, takže jsme mohli začít hledat takovou polohu, v níž bychom se k sobě dokázali přitisknout na těch patřičných místech, aniž by to ovšem odskákal nějaké šlachy. „Aha, ještě něco,“ utrousila, když jsem se zrovna chystal k vášnivému polibku. „Maman říká, že kopat už nemusíš.“

Slovo „maman“ snížilo hladinu mých vášní, ale fakt ne o moc.

„Díkybohu. Nakonec... je svátek, nebo by měl být.“

„Prý jsi nekopal na správném místě.“

„Cože? Je to jáma. Tam se dá kopat na jednom jediném místě. V jámě.“

„Říkala, že to může dodělat Michel.“

„Jenže my jsme kopali spolu, takže Michel musel kopat na špatném místě taky.“ Naprosto netuším, proč mi stálo za to hájit svou obratnost v práci s rýčem, když jsem se místo toho mohl věnovat milostné předehře. Prostě mě k tomu něco nutilo.

Florence se povedlo horizontálně pokrčit rameny.

„Michela ona nekritizuje nikdy. Je to její andílek. Á, já zapomněla, Michel odveze dneska odpoledne Maman a mě do supermarketu a dohodli jsme s automechanikem, že se u něj zastavíme pro naše kufry.“

„No konečně. Zás budu mít vlastní oblečení. Mimochodem, v čích hadrech to chodím? Po tvém tátovi?“

Florence se rozesmála, až se postel roztrásla. „Ne. Papa je stejně malý jako Maman.“

„Tak po kom teda jsou? Po Simonovým tátovi?“

„Když to vážně chceš vědět, tak po jednom mém bývalém příteli.“ Měl jsem pocit, že snad slyším slabounký provinilý, obranný podtón. Mírně ve mně pohnula drápkem žárlivost. Někde v hrudi... a o kus níž taky.

„To si on po rozchodu nechal všechna cédéčka a ty všechny jeho šaty? Jestli jo, tak to tě lohnul.“

„Ne.“ Položila mi dlaň přes pusku, asi chtěla rozhovor ukončit, ale já toho jako správný idiot neměl dost.

„Všichni si tu na toho velikána moc dobře pamatují. Proto Simon pořád kafrá, že jsem moc malej, no ne?“

„Ano, on byl... tělesně... impozantní.“

„Impozantní? Co byl zač? Přeborník v judu?“

Vážně to není nejhodnější chvílka na záchvat žárlivosti, když ležíte vedle své dívky nahý jako palec a umíráte touhou se pomilovat. A neznámo proč se tenhle můj záchvat žárlivosti zhoršoval a hořkl s každým pitomým nápadem, který se mi vylíhl v hlavě.

„A nebyl to náhodou pan architekt Nicolas?“ zeptal jsem se.

„Ne.“

„Ale chodili jste spolu, že jo?“

„Ano.“

„Je taky dobrý architekt?“

„Ano.“ A pak, poněkud nejistějším tónem: „Aspoň myslím.“

„Florence, propána.“

Moje šance na to, že se pomilujeme, se vteřinu od vteřiny vytrácely. Vzal jsem si Florencinu levou pěstku do dlaně, pevně odhodlán se usmířit.

„Víš co, nebudeme se už bavit o tvou rodinu, tvých bývalých a o našich pracovních starostech,“ – ostatně ani mému libidu se tenhle projev moc nelíbil – „a radši se soustředíme na příjemnější záležitosti.“

„Mhmm,“ zapředla na souhlas Florence a vklouzla mi studenou rukou mezi stehna.

„Allez, Florence!“ Brigittin hlas doprovodilo rázné zaklepaní na dveře. „Ať vyjedeme co nejdřív.“

„Už teď?“ Florence to řekla jen překvapeně, zato já jsem byl na mašli.

„No jistě, víš přece, že v hypermarketu dneska zavírají dřív. Départ dans deux minutes.“

„Dvě minuty,“ zašeptal jsem Florence. V mém stavu, ve stavu nevyléčitelné frustrace, to znělo, jako by před námi byla celá noc.

„Tobě bude stačit i třicet vteřin, heh?“ rýpla si do mě a kdovíjak se jí povedlo se vykulit do kopce a ven z postele dřív, než jsem jí stačil dokázat, že má pravdu.

Mám dojem, že staré pojetí „crime passionnel“, tedy zločinu z vášně, už francouzský zákon nezná. Přesto by podle mě každý příčetný soudce ve Francii uznal, že jsem byl k umlácení Brigitty tupou cuketou vysloveně vyprovokován.

7

Nebyl vcelku důvod setrvávat v posteli a čekat, kdy se páteř smíří s tím, že má zaujmout pravý úhel, a tak jsem vstal a motal jsem se po prázdném domě. Kromě naší ložnice byly všechny pokoje v řadě za sebou. Z kuchyně se šlo do obýváku, odtamtud do Brigittiny ložnice (kde jsem pevně svíral víčka, abych nezahlédl něco, co by se mi později mohlo obsedantně vybavovat) a z ní do chodby, odkud vedly troje dveře: jedny do koupelny, jedny do Michelova pokoje, jedny ven na zahradu. V zásadě tudíž platilo, že když chci do koupelny, musím buď přes zahradu, nebo přes Brigittin pokoj. Asi tak nepraktické jako ten ponížený jídelní stůl.

Vrátil jsem se do obýváku, uvelebil jsem se na pohovce, což bylo obrovitánské, pseudorustikální nábytkářské dílo s přehnaně ornamentálními dřevěnými opěrkami po stranách a s hrubými polštáři samý štrapec.

V televizi zrovna jeli Tour de France. A to mi věřte, že když zhlédnete tenhle závod celý, dozvíte se toho o Francouzech víc než na třiletém postgraduálu.

Nikdy jsem nechápal, co lidi na přímých přenosech etapových závodů tak bere, ale každé léto jsou Francouzi z „le Tour“ celí bez sebe. Kritizují kriket, že je nudný, protože zápas může trvat i pět dnů. A přitom tenhle závod (nikde žádný míč, nikdo nedá gól, jen nekončící plahočení se po silnici) trvá tři týdny, sakra. Celé dny a dny a dny se jen díváte na nepřírozeně vychrtlé hochy v elastických trikotech, jak šlapou do kopce z kopce. Komentátor vám dělá výklad o počtu obyvatel a kulinárních specialitách každého městečka, kterým projedou. A teď jsme v Grenouille-les-Bains, tři tisíce duší. Městečko v kraji proslulo opuštěným břidlicovým lomem a každoročními katastrofálními záplavami.

Jenže masy diváků to prostě žerou a každý kilometr trasy je pří-

mo obložený diváky, z nichž někteří tu dokonce i táboří. Mávají do kamer, zdivočelí čekáním na svých pět vteřin slávy. V jednom záběru z helikoptéry jsem viděl velikánskou kresbu na vozovce. Byl to masitý bílý pyj a pod ním nápis „Je t'aime, Sophie“. Trasa závodu je daná celé měsíce dopředu, takže když si všechno správně načasujete, získáte jistotu, že vaše skromná kresbička bude v bedně. Komentátora ten urostlý – a velmi podrobně zachycený – penis nijak nevyvedl z míry. Jen utrousil poznámku, že místní muži jsou velmi romanticky založeni, a už zase stříhli na záběr, ve kterém od slunka popálení cyklisti za jízdy rozbalovali proteinové tyčinky.

Skoro jsem litoval, když starosta zaklepal na dveře a záměrně karirovanou angličtinou zavolal: „Hé-lou? Někdo doma?“

Vzal si na to růžovou košili a šedivé kalhoty od obleku, a buď se polil od hlavy k patě celou láhví kolínské, nebo ji rovnou vypil. V orvaném triku, srandovních gatích a s podpažím zavánějícím kopáčským potem jsem vedle něj působil ostudně, ale nezdálo se, že by mu to vadilo.

„Viens, viens, čeká nás okružní cesta,“ vyzval mě s hutným přízvukem. Ani nevypnul motor svého zbrusu nového Citroenu, klimatizaci nechal nastavenou v poloze „omrzliny zaručeny“, což ale bylo požehnání, protože slunce stálo nejvýš a snažilo se seškvářit všechnu rostlinnou hmotu, na kterou padne. A že kolem bylo hodně rostlinné hmoty. Celé vršky byly porostlé pečlivě do hranata prořezanými jabloněmi, jablka už byla jako golfové míčky a dál rostla. Vysoké, staromódní živé ploty oddělovaly louky a obilná pole, která se vinula drobnými údolními, jejichž svahy se zvedaly od potůčků s břehy zarostlými rákosím.

Ale nikde ani živáčka. Viděli jsme jen jejich statky – nepočtené hloučky budov, podobné Brigittině sídlu, vždycky hlavní budova a jen několik málo přístavků a sem tam nějaká ta ohrádka pro slepice nebo rybníček s kačenami. Lidé nikde. Hádal jsem, že to všechno spí. Anebo se dívá na Tour de France.

„Kam jedeme?“ zeptal jsem se.

„Do města. Musím něco říct faráři.“

Minuli jsme betonovou hřbitovní zeď a pak jsme zaparkovali na náměstí, kousek od podsaditého kamenného kostelíka a zastávky pro školní autobus.